

UCHWAŁA

25 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 25 maja 2023 r. w Warszawie,

w sprawie z wniosku Fundacji w G.

przeciwko J.G.

o wydanie dalszego tytułu wykonawczego,

na skutek przedstawienia przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie

postanowieniem z 18 października 2022 r., VIII Co 4687/22,

zagadnienia prawnego:

„Czy po zmianach Kodeksu postępowania cywilnego dokonanych ustawą z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469 ze zm.) dopuszczalne jest wydanie w postępowaniu z art. 793 k.p.c. dalszego tytułu wykonawczego następcy prawnemu wierzyciela wskazanego w tytule wykonawczym, a w razie odpowiedzi twierdzącej - czy przejście uprawnienia na rzecz nowego wierzyciela może zostać w takiej sytuacji wykazane wyłącznie dokumentami, o których mowa w art. 788 § 1 k.p.c., tj. dokumentem urzędowym lub dokumentem prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym?”.

podjął uchwałę:

Dalszy tytuł wykonawczy (art. 793 k.p.c.) może być wydany tylko wierzycielowi, który uzyskał tytuł wykonawczy na swoją rzecz.

(R.N.)

UZASADNIENIE

Wierzycielka Fundacja w G. – jako następca prawny co do części wierzytelności wierzycielki Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. [...] w G.1 – wniosła o wydanie jej drugiego tytułu wykonawczego (art. 793 k.p.c.), stanowiącego nakaz zapłaty, którym Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie 25 października 2017 r. orzekł o obowiązku J.G. zapłacenia na rzecz Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. [...] w G.1 kwoty 27.857,62 zł z odsetkami oraz kwoty 2.749 zł tytułem kosztów procesu, zaopatrzony klauzulą wykonalności na rzecz Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. [...] w G.1, z zastrzeżeniem, że uprawnia do prowadzenia egzekucji na rzecz wierzycielki do kwoty 19.895,98 zł.

Postanowieniem z 18 października 2022 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie oddalił wniosek. Stwierdził, że wierzycielka – powołująca się na status następcy prawnego wierzycielki wskazanej w tytule egzekucyjnym, której wydano już tytuł wykonawczy – nie uzyskała klauzuli wykonalności na swoją rzecz na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. i nie prowadzi postępowania egzekucyjnego na podstawie wydanego już przeciwko J.G. tytułu wykonawczego. Nie może zatem domagać się wydania jej dalszego tytułu wykonawczego, skoro nie dysponuje tytułem podstawowym.

W skardze na orzeczenie referendarza wierzycielka zarzuciła, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 793 k.p.c. ze względu na uznanie, że jej legitymacja do złożenia wniosku o wydanie dalszego tytułu wykonawczego zależy od tego, czy – stosownie do art. 788 § 1 k.p.c. – uzyska klauzulę wykonalności jako następca prawny wierzycielki wymienionej w tytule egzekucyjnym. Wyjaśniła, że nie może skorzystać z tytułu wykonawczego wydanego Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. [...] w G.1, gdyż nabyła wierzytelność stwierdzoną tym tytułem tylko w części, podczas gdy dotychczasowa wierzycielka zachowała częściowo ten status i może dochodzić zaspokojenia.

Przy rozpoznawaniu skargi na orzeczenie referendarza powstało zagadnienie prawne przytoczone w sentencji, które Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przedstawił do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Sąd ten dostrzegł,

że w art. 793 k.p.c. ustawodawca nie określił wprost, komu sąd może wydać dalszy tytuł wykonawczy, a jedynie stwierdził, że tytuł ten może być wydany „w razie potrzeby prowadzenia egzekucji na rzecz kilku osób lub przeciwko kilku osobom albo z kilku składowych części majątku tego samego dłużnika”. Skoro nowy wierzyciel mógłby doprowadzić do wszczęcia egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego wydanego na rzecz swego poprzednika, to powinien mieć także legitymację do uzyskania drugiego egzemplarza tytułu wykonawczego wystawionego na jego rzecz. Zdaniem Sądu Rejonowego, taka wykładnia art. 793 i art. 788 k.p.c. jest uzasadniona od czasu wejścia w życie ustawy z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469 ze zm.; dalej – ustawa nowelizująca z 4 lipca 2019 r.), w tym w szczególności art. 804² § 1 k.p.c. Wydanie nowemu wierzycielowi drugiego tytułu wykonawczego pozwalałoby mu wszcząć egzekucję na swoją rzecz, bez konieczności uprzedniego występowania o uzyskanie klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. Od 21 sierpnia 2019 r. nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nowego wierzyciela na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. jest bowiem dopuszczalne tylko wtedy, gdy wszczęcie lub dalsze prowadzenie egzekucji nie jest możliwe na zasadach przewidzianych w art. 804¹ i art. 804² k.p.c. (art. 788 § 3 zdanie 1 k.p.c.), chyba że wnioskodawca wykaże, iż organ egzekucyjny prawomocnym postanowieniem nie dopuścił go do udziału w postępowaniu lub odmówił wszczęcia egzekucji (art. 788 § 3 zdanie 2 k.p.c.). Za tym stanowiskiem ostatecznie opowiedział się Sąd Rejonowy, dostrzegając jednak, że przeciwko możliwości wydania kolejnemu wierzycielowi dalszego tytułu wykonawczego, gdy nie uzyskał na swoją rzecz tytułu podstawowego stosownie do art. 788 k.p.c., przemawia zaniechanie znowelizowania art. 793 k.p.c. ustawą nowelizującą z 4 lipca 2019 r., co może oznaczać, że przewidziane w nim postępowanie – mające na celu wydanie kolejnego tytułu wykonawczego – zakłada możliwość wydania go tylko temu samemu podmiotowi, który uzyskał już tytuł wykonawczy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dopuszczalność przedstawienia Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd rejonowy rozpoznający – jak w niniejszej sprawie – skargę na orzeczenie referendarza sądowego o nieanulacyjnym charakterze nie budzi

wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2013 r., III CZP 3/13, nie publ.). Rozstrzygnięcie zagadnienia przedstawionego przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie wymaga wykładni art. 793 k.p.c. w kontekście art. 788 § 1 i 3 k.p.c. i art. 804¹ i 804² k.p.c. w stanie prawnym po wejściu w życie ustawy nowelizującej z 4 lipca 2019 r., w zestawieniu z tym, który obowiązywał przed jej wejściem w życie, i deklarowanych przez ustawodawcę celów, do których zmierzał dokonując nowelizacji.

Egzekucja sądowa może się toczyć na rzecz osoby, która w świetle tytułu wykonawczego jest wierzycielem i przeciwko osobie, która została w nim określona jako dłużnik; jej przedmiotem ma być obowiązek o takiej treści, jaka została stwierdzona w tytule wykonawczym. Ustawodawca ściśle określił zarówno formę dokumentu będącego tytułem wykonawczym (art. 776 w związku z art. 777 k.p.c.), jak i okoliczności, w jakich może być wydany konkretnej osobie, aby uczyniła z niego prawem przewidziany użytek (art. 781-785 k.p.c.). Tytułem wykonawczym jest przy tym wyłącznie dokument oryginalny i tylko taki dokument może spełniać funkcje tytułu wykonawczego wtedy, gdy ustawodawca przewiduje, że działania zmierzające do zabezpieczenia lub zaspokojenia długu będą dopuszczalne wyłącznie w oparciu o tytuł wykonawczy.

Wierzyciele i dłużnicy obowiązków, także już ustalonych w tytułach wykonawczych, mogą się zmieniać na skutek zdarzeń prowadzących do następstwa prawnego w sferze stwierdzonych nimi praw i obowiązków. W art. 788 § 1 k.p.c. ustawodawca określił reguły, z zachowaniem których następstwo to może być przeniesione do treści tytułu wykonawczego, z takim skutkiem, że – bez konieczności prowadzenia osobnych postępowań o pozbawienie wykonalności tytułu już powstałego i o zasądzenie nadającego się do egzekucji świadczenia na rzecz lub przeciwko następcom prawnym wierzyciela lub dłużnika – możliwe będzie prowadzenie egzekucji obowiązku stwierdzonego tytułem wykonawczym w zaktualizowanej relacji materialnoprawnej wierzyciel - dłużnik. W art. 788 § 1 k.p.c. ustawodawca stwierdził mianowicie, że jeżeli uprawnienie lub obowiązek po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub w toku sprawy prowadzącej do jego wydania przeszły na inną osobę, sąd nada klauzulę wykonalności na rzecz lub przeciwko tej osobie, pod warunkiem jednak wykazania przejścia uprawnienia lub

obowiązku dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym.

Art. 788 § 1 k.p.c. ma zastosowanie także wtedy, gdy przejście stwierdzonych tytułem egzekucyjnym uprawnień i obowiązków na inną osobę nastąpiło po nadaniu mu klauzuli wykonalności. Do końca lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominowało stanowisko, że zmiana osoby wierzyciela lub dłużnika skutkująca koniecznością prowadzenia egzekucji na rzecz kilku osób może wystąpić nie tylko wtedy, gdy tytuł egzekucyjny wymienia kilka osób jako uprawnionych, ale również wtedy, gdy np. uprawnienie przyznane w tytule egzekucyjnym jednej osobie przeszło następnie na kilka osób w ten sposób, że każda z nich ma prawo domagać się niezależnie od innych świadczenia lub jego części. Jeżeli jednak zmiana nastąpiła po wszczęciu postępowania egzekucyjnego (tj. po złożeniu wniosku o wszczęcie egzekucji), nie wymagała ona uwidocznienia jej w klauzuli wykonalności. Wystarczyło wówczas wykazać przed organem egzekucyjnym przejście uprawnienia lub obowiązku odpowiednim dokumentem (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 1992 r., III CZP 94/92, OSNCP 1993, nr 3, poz. 32; postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 1975 r., II CZ 5/75, OSP 1976, poz. 37; z 9 czerwca 1978 r., III CRN 97/78, OSP 1979, poz. 29). W uchwale z 29 października 2004 r., III CZP 63/04 (OSNC 2005, nr 10, poz. 174) Sąd Najwyższy przyjął, że art. 788 § 1 k.p.c. ma zastosowanie również w razie przeniesienia wierzytelności (przelewu) po wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Sąd Najwyższy dostrzegł, że w dotychczasowym piśmiennictwie dotyczącym art. 788 § 1 k.p.c. przeważało zapatrywanie o zbędności nadawania klauzuli wykonalności na rzecz następnego wierzyciela, jeżeli zbycie rzeczy lub prawa nastąpiło w toku postępowania egzekucyjnego, niezależnie od mającego wówczas miejsce rozdziwisku między treścią tytułu wykonawczego a obowiązkiem dłużnika świadczenia na rzecz innej osoby, lecz względy systemowe uzasadniają przyjęcie, że do organu egzekucyjnego nie należy badanie okoliczności materialnoprawnych istotnych dla odpowiedzi na pytanie o relację wierzyciel – dłużnik w konkretnym stosunku prawnym. Tylko w sytuacjach określonych w przepisach kodeksu postępowania cywilnego, to jest przede wszystkim w art. 819 § 1 k.p.c., a od 5 lutego 2005 r. także w art. 819¹ § 1 i 2 k.p.c.,

zmiany podmiotowe dotyczące osoby wierzyciela albo dłużnika mające miejsce po wszczęciu postępowania egzekucyjnego nie muszą być ujawnione w klauzuli wykonalności, co jest usprawiedliwione szczególną przyczyną (śmierć wierzyciela lub dłużnika w toku postępowania egzekucyjnego) oraz ogólnym następstwem spadkobierców, którzy ponadto legitymują się postanowieniem stwierdzającym nabycie przez nich spadku (argument z art. 1027 k.c.), a także łatwością wykazywania przekształceń organizacyjnych, jakim może podlegać dłużnik po wszczęciu postępowania egzekucyjnego. W innych wypadkach przejście uprawnienia lub obowiązku wymaga nadania klauzuli wykonalności na rzecz lub przeciw nowej osobie. Hipotezą art. 788 k.p.c. objęte zostało przejście dokonane po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub przed jego wydaniem bez ograniczenia terminem końcowym, dlatego wykładnia językowa nie sprzeciwia się nadaniu klauzuli w razie przejścia uprawnienia podczas postępowania egzekucyjnego.

Przytoczoną argumentację Sąd Najwyższy uzupełnił w uchwale z 5 marca 2009 r., III CZP 4/09 (OSNC 2010, nr 1, poz. 2), w której stwierdził, że za rozwiązaniem niedopuszczającym w postępowaniu egzekucyjnym przekształcania podmiotowego w innych wypadkach niż przewidziane w ustawie, przemawiają argumenty systemowe, dotyczące zależności postępowania wykonawczego od wyniku postępowania rozpoznawczego (argument z art. 804 k.p.c.), a także wykładnia funkcjonalna, gdyż nie można wykluczyć powstania w toku postępowania egzekucyjnego rzeczywistej potrzeby ekonomicznej lub organizacyjnej zbycia wierzytelności na podstawie umowy sprzedaży lub innej umowy nawet nienazwanej. Rozstrzyganie w takiej sytuacji skomplikowanych zagadnień prawnych nie leży w kompetencji organu egzekwującego, specjalizującego się w sprawnym i skutecznym wykonaniu tytułu wykonawczego. Stanowisko to znalazło potwierdzenie w orzeczeniach dotyczących charakteru prawnego bankowego tytułu egzekucyjnego w sytuacji sukcesji syngularnej *inter vivos*, wymagającej nadania klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności (zob. uchwały Sądu Najwyższego z 16 marca 2006 r., III CZP 4/06, nie publ., z 20 kwietnia 2006 r., III CZP 17/06, Biul. SN 2006, nr 4, s. 6; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2014 r., III CZP 46/14, OSNC 2015, nr 4, poz. 42).

Postępowanie przewidziane w art. 788 k.p.c. pozwala na zweryfikowanie

poza postępowaniem egzekucyjnym przesłanek następstwa prawnego po wierzycielu lub dłużniku i ujawnienie wyniku ich badania w tytule wykonawczym, w tym celu, by zawierał aktualną w chwili wydania postanowienia informację o tym, kto jest wierzycielem a kto dłużnikiem stwierdzonego nim obowiązku. Uproszczony charakter postępowania klauzulowego wiąże się jednak z ograniczeniami co do środków dowodowych, którymi ustawodawca pozwala wykazywać przesłanki następstwa prawnego weryfikowanego w tym postępowaniu. Wierzyciel, który nie jest w stanie posłużyć się w tym celu dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym nie może prowadzić egzekucji na swoją rzecz lub przeciwko innemu dłużnikowi niż ujawniony w tytule wykonawczym inaczej jak tylko po przeprowadzeniu postępowania rozpoznawczego, w którym wykaże, że na niego przeszło w całości lub w części uprawnienie do zażądania świadczenia stwierdzonego w tym tytule, albo że na skutek jakiegoś zdarzenia prawnego jego dłużnikiem jest inna osoba niż określona w tytule wykonawczym.

W scharakteryzowanym wyżej stanie prawnym ustawodawca dopuszczał możliwość wydania dalszych tytułów wykonawczych w razie potrzeby prowadzenia egzekucji na rzecz kilku osób lub przeciwko kilku osobom albo z kilku składowych części majątku tego samego dłużnika (art. 793 k.p.c.) oraz ponowne wydanie tytułu wykonawczego w miejsce utraconego (art. 794 k.p.c.), co pozostaje w związku z założeniem, że tytułem wykonawczym jest włącznie jeden („pierwszy”) i oryginalny dokument o takim charakterze wydany wierzycielowi. Ani w art. 793 k.p.c., ani w art. 794 k.p.c. ustawodawca wyraźnie nie wypowiedział się o tym, z czyjej inicjatywy mogą być wszczęte przewidziane nimi postępowania. Nie powinno być jednak wątpliwości co do tego, że zarówno dalszy tytuł wykonawczy, jak tytuł wykonawczy w miejsce utraconego może być wydany tej osobie, która jako wierzyciel dysponuje już lub dysponowała tytułem podstawowym („pierwszym”).

Ustawą nowelizującą z 4 lipca 2019 r. ustawodawca zmienił niektóre przepisy o postępowaniu klauzulowym i egzekucyjnym, w tym określające zakres kompetencji przysługujących organom egzekucyjnym do badania przesłanek materialnoprawnych istotnych dla odpowiedzi na pytanie, czy istnieje dług mający podlegać egzekucji z uwagi na jego możliwe przedawnienie – art. 797 § 1¹ k.p.c., jak i decydujących o tym, w relacjach między jakim podmiotami dług ten istnieje –

art. 804¹ i art. 804² k.p.c. Dodanie art. 804² § 2 k.p.c. miało pozwolić na wszczęcie i prowadzenie postępowania egzekucyjnego w sytuacji, gdy po powstaniu tytułu wykonawczego, ale jeszcze przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego uprawnienie przeszło na inną osobę, jeżeli osoba, na którą przeszły uprawnienia wykaże przejście uprawnienia dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. W sytuacji, gdy tego rodzaju dokumenty nie zostaną przedłożone, organ egzekucyjny odmawia wszczęcia egzekucji bez wzywania wierzyciela do uzupełnienia braków wniosku. Kwestia następstwa prawnego została analogicznie uregulowana w przypadku przejścia egzekwowanego uprawnienia na inną osobę po wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Stosownie do art. 804¹ k.p.c., osoba ta może wstąpić do postępowania egzekucyjnego na miejsce wierzyciela za jego zgodą, jeżeli przejście będzie wykazane dokumentem urzędowym lub dokumentem prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. Również w tym przypadku następcą prawny nie musi uzyskiwać klauzuli wykonalności na swoją rzecz, jednak warunkiem kontynuowania postępowania egzekucyjnego w razie przejścia egzekwowanego uprawnienia na inną osobę jest zgoda wierzyciela egzekwującego na wstąpienie nabywcy w miejsce zbywcy. Zgoda taka może wynikać z treści dokumentu wykazującego przejście uprawnienia lub może być złożona komornikowi na piśmie lub ustnie do protokołu (art. 760 § 1 k.p.c.). Równocześnie ustawodawca zmienił art. 788 k.p.c. przez dodanie do niego § 3, nakładającego na sąd obowiązek „odmowy” nadania klauzuli wykonalności, jeżeli wszczęcie lub dalsze prowadzenie egzekucji jest możliwe na zasadach przewidzianych w art. 804¹ i art. 804² k.p.c., z których pierwszy został dodany ustawą z 27 maja 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1311), a drugi ustawą nowelizującą z 4 lipca 2019 r.

Postępowania przewidziane przez art. 793 i art. 794 k.p.c. nie są postępowaniami klauzulowymi w ścisłym tego słowa znaczeniu i zaliczają się do szerszej grupy postępowań w przedmiocie wydania tytułu wykonawczego, do której – poza klauzulowym – należy też postępowanie unormowane w art. 795¹–795¹⁷ k.p.c. Ustawą nowelizującą z 4 lipca 2019 r. ustawodawca nie zmienił art. 793 i 794 k.p.c., co dla Sądu Najwyższego w uchwale z 7 kwietnia 2022 r., III CZP 44/22

(OSNC 2022, nr 11, poz. 105), opowiedział się za tezą, że w stanie prawnym ukształtowanym tą ustawą zastosowanie ma dotychczasowa wykładnia art. 794 k.p.c. Ustawodawca pozostawił bowiem bez zmian zdanie trzecie art. 794 k.p.c., ograniczające kognicję sądu w postępowaniu prowadzonym na jego podstawie do badania faktu utraty tytułu wykonawczego. Art. 794 k.p.c. dotyczy zastąpienia utraconego tytułu wykonawczego, a więc takiego, jaki został wydany pierwotnie, tytułem wydanym w jego miejsce. Regulacja dotycząca ponownego wydania tytułu wykonawczego jest zatem kompletna i nie istnieje luka prawna, którą należałoby wypełnić w drodze wykładni.

Z uwagi na miejsce w systematyce ustawy i wąski zakres treści normatywnej w art. 793 k.p.c., w zakresie nieuregulowanym w tym przepisie w postępowaniu prowadzonym na jego podstawie znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące postępowania klauzulowego. Zakres kognicji sądu w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 793 k.p.c. jest jednak ograniczony do badania tylko tych okoliczności, które mają zadecydować o możliwości jego zastosowania. Z przepisu wynika, że w postępowaniu prowadzonym na jego podstawie sąd nie nadaje tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, lecz orzeka wyłącznie o wydaniu dalszych poza podstawowym („pierwszym”) tytułów wykonawczych. *Verba legis* przepis ma zatem zastosowanie wtedy, gdy w okolicznościach sprawy można stwierdzić, że na podstawie podstawowego („pierwszego”) tytułu wykonawczego istnieje konieczność prowadzenia egzekucji na rzecz kilku osób lub przeciwko kilku osobom, co jest możliwe wtedy, gdy tytuł stwierdza wierzytelność przysługującą podzielnie kilku osobom albo gdy stwierdza dług obciążający kilka osób, do egzekucji przeciwko którym właściwe byłyby różne organy egzekucyjne, ale i wtedy, gdy stwierdza dług jednej osoby, w egzekucji przeciwko której – z uwagi na cechy i położenie mienia, do którego miałyby być skierowane – właściwe są różne organy egzekucyjne.

Zasadą jest, że w postępowaniu klauzulowym sąd wydaje wierzycielowi tytuł wykonawczy tylko raz, w jednym egzemplarzu, aby nie dochodziło do nadużyć w związku z możliwością wielokrotnego egzekwowania zasądzonej nim należności. Wydanie dalszego tytułu wykonawczego jest zatem możliwe na rzecz tej osoby, która dysponuje tytułem podstawowym („pierwszym”), ma zatem status wierzyciela

w rozumieniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Art. 793 k.p.c. nie określa zasad, z zachowaniem których w postępowaniu prowadzonym na jego podstawie miałyby dojść do stwierdzenia następstwa prawnego po wierzycielu lub dłużniku. Nie są one zatem objęte zakresem kognicji sądu w tym postępowaniu. Ustawodawca w ustawie nowelizującej z 4 lipca 2019 r. nie przewidział żadnych zmian stanu prawnego w tym zakresie, a to oznacza, że kwestie następstwa prawnego po wierzycielu lub dłużniku i wprowadzenie wypowiedzi o nim do tytułu wykonawczego rozstrzygać trzeba na podstawie art. 788 k.p.c. Następca prawny wierzyciela może działać w postępowaniu egzekucyjnym na podstawie tytułu wydanego poprzednikowi w sytuacjach uregulowanych w art. 819, art. 819¹ i art. 804¹–804² k.p.c. i nie jest uprawniony do domagania się wydania mu dalszego tytułu wykonawczego na podstawie art. 793 k.p.c., gdy nie dysponuje tytułem podstawowym.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[as]

[ms]